DOMSTOLENS BESLUT (andra avdelningen)
den 26 oktober 2000 *

I mål C-447/98 P,

Molkerei Großbraunshain GmbH, Altenburg (Tyskland),

och

Bene Nahrungsmittel GmbH, Altenburg (Tyskland),

företrädda av advokaterna M. Loschelder och T. Klingbeil, Köln, delgivningsadress: advokatbyrån M. Loesch, 4, rue Carlo Hemmer, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av beslut meddelat den 15 september 1998 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (andra avdelningen) i mål T-109/97, Molkerei Großbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen (REG 1998, s. II-3533), i vilket det förs talan om upphävande av detta beslut,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren J.L. Iglesias Buhigues och U. Wölker, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: tyska.

biträdda av advokaten B. Wägenbaur, Bryssel, delgivningsadress: rättstjänsten, C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande i första instans,

med stöd av

Republiken Frankrike, företrädd av K. Rispal-Bellanger, sous-directeur, utrikesministeriets rättsavdelning, och C. Vasak, secrétaire adjoint, samma avdelning, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Frankrikes ambassad, 8 B, boulevard Joseph II, Luxemburg,

intervenient i andra instans,

Freistaat Thüringen, företrädd av advokaten G.M. Berrisch, Bryssel, delgivningsadress: advokatbyrån G. Harles, 8—10, rue Mathias Hardt, Luxemburg

och

Molkerei und Weichkäserei K.-H. Zimmermann GmbH, Falkenhain (Tyskland), företrätt av advokaterna P. Lotze och S. Lehr, Bryssel, delgivningsadress: advokatbyrån R. Faltz, 6, rue Heinrich Heine, Luxemburg,

intervenienter i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden V. Skouris samt domarna R. Schintgen (referent) och N. Colneric,

generaladvokat: P. Léger,

justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 Molkerei Großbraunshain GmbH (nedan kallat Molkerei Großbraunshain) och Bene Nahrungsmittel GmbH (nedan kallat Bene Nahrungsmittel) har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 7 december 1998, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens beslut av den 15 september 1998 i mål T-109/97, Molkerei Großbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen (REG 1998, s. II-3533, nedan kallat det överklagade beslutet), i vilket förstainstansrätten avvisade deras talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 123/97 av den 23 januari 1997 om komplettering av bilagan till förordning (EG) nr 1107/96 beträffande registrering av geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar enligt förfarandet i artikel 17 i förordning (EEG) nr 2081/92 (EGT L 22, s. 19), i den del ett för stort geografiskt område hade registrerats för den skyddade ursprungsbeteckningen "Altenburger Ziegenkäse".

2 Genom beslut av domstolens ordförande av den 1 juni 1999 tilläts Republiken Frankrike att intervenera till stöd för kommissionens yrkanden.

Tillämpliga bestämmelser

3 I rådets förordning (EEG) nr 2081/92 av den 14 juli 1992 om skydd för geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel (EGT L 208, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 43, s. 153) fastställs således i artiklarna 1.1 och 2.1 regler för gemenskapsskydd av ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar för vissa jordbruksprodukter och livsmedel.

4 Artikel 2.2 a i förordning nr 2081/92 har följande lydelse:

"I denna förordning används följande uttryck med de betydelser som här anges:

a) 'ursprungsbeteckning': Namn på en region, en ort eller i undantagsfall ett land, använt för att beskriva en jordbruksprodukt eller ett livsmedel

— som härstammar från ifrågavarande region, ort eller land,

och

— vars kvalitet eller egenskaper helt eller väsentligen beror på viss geografisk omgivning med de naturliga och mänskliga faktorer som därtill hör och vars framställning, bearbetning och beredning äger rum i det ifrågavarande geografiska området."

5 I artikel 4.1 i förordning nr 2081/92 föreskrivs att "[f]ör att en jordbruksprodukt eller ett livsmedel skall kunna få en skyddad ursprungsbeteckning [SUB] eller [en skyddad geografisk] beteckning [SGB] måste produkten eller livsmedlet överensstämma med en produktspecifikation". Av artikel 4.2 c och d framgår att produktspecifikationen bland annat skall omfatta "[e]n definition av det geografiska området" och "[u]ppgifter som styrker att produkten eller livsmedlet härstammar från det geografiska området, i den mening som avses i artikel 2.2 a".

6 Av tolfte övervägandet i ingressen till förordning nr 2081/92 följer att "[f]ör att en geografisk beteckning eller en ursprungsbeteckning skall åtnjuta skydd i varje medlemsstat måste den registreras på gemenskapsnivå". Av trettonde övervägandet följer att "[r]egistreringsförfarandet bör ge var och en som personligen och direkt berörs i en medlemsstat möjlighet att tillvarata sina rättigheter genom att till kommissionen framställa invändningar".

7 Genom artiklarna 5—7 i förordning nr 2081/92 har det så kallade "normala" förfarandet för registrering av geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar upprättats. Ansökan om registrering, från en grupp av producenter och/eller förädlare eller, under vissa villkor, från en fysisk eller juridisk person (artikel 5.1 och 5.1), skall inges till den medlemsstat där det ifrågavarande geografiska området är beläget (artikel 5.4). Medlemsstaten skall kontrollera att ansökningen uppfyller de krav som ställs och tillställa kommissionen ansökan inklusive bland annat den produktspecifikation som avses i artikel 4 (artikel 5.5).

8 Inom sex månader skall kommissionen genom en formell granskning kontrollera att ansökan om registrering innehåller alla de uppgifter som föreskrivs i artikel 4

(artikel 6.1). Om kommissionen finner att beteckningen är skyddsberättigad, skall den företa ett offentliggörande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (artikel 6.2). Om ingen medlemsstat eller lagligen berörd fysisk eller juridisk person framställer någon invändning till kommissionen i enlighet med artikel 7, skall denna institution införa beteckningen i ett register kallat "register över skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar" (artikel 6.3). Kommissionen skall i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* offentliggöra de beteckningar som har införts i registret. Om kommissionen på basis av den granskning som föreskrivs i artikel 6.1 finner att beteckningen inte uppfyller villkoren för att kunna erhålla skydd, skall institutionen i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 15 besluta att inte företa det offentliggörande som föreskrivs i artikel 6.2 (artikel 6.5).

9 I artikel 7 i förordning nr 2081/92, som innehåller regler om förfarandet för att framställa invändningar mot registreringen, föreskrivs följande:

"1. Inom sex månader efter det offentliggörande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* som avses i artikel 6.2, har varje medlemsstat rätt att framställa invändning mot registreringen.

2. Medlemsstaternas behöriga myndigheter skall se till, att alla personer som kan visa att de har ett lagligen berört ekonomiskt intresse tillåts ta del av ansökningen. Därutöver kan varje medlemsstat i enlighet med vad som eljest gäller i medlemsstaten i fråga bereda även andra parter med ett lagligen berört intresse åtkomst till ansökningen.

3. Varje lagligen berörd intresserad fysisk eller juridisk person får framställa invändning mot den begärda registreringen genom att inge en vederbörligen

underbyggd skrivelse till den behöriga myndigheten i de[n] medlemsstat där han bor eller verkar. Denna myndighet skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att pröva invändningen inom den fastställda tidsfristen.

4. En invändning skall upptas till behandling endast i något av följande fall:

— Invändningen visar att överträdelse skett av de villkor som avses i artikel 2.

— Invändningen visar att den föreslagna registreringen skulle äventyra överlevnaden för ett identiskt eller snarlikt namn eller varumärke eller för produkter som lagligen marknadsförs vid den tidpunkt då denna förordning offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

— Invändningen visar att det namn som registreringsansökningen avser är av generisk beskaffenhet.

5. När en invändning enligt punkt 4 är sådan att den skall tas upp till behandling, skall kommissionen uppmana de berörda medlemsstaterna att inom tre månader söka förlikning i enlighet med sina egna förfaranden. Därefter skall förfaras på endera av följande sätt.

a) Om förlikning har träffats, skall medlemsstaterna i fråga underrätta kommissionen om alla de faktorer som gjorde förlikningen möjlig jämte om sökandens och invändarens yttranden. När ingen ändring gjorts av de uppgifter som kommissionen har erhållit enligt artikel 5, skall kommissionen gå vidare i enlighet med artikel 6.4. Om någon ändring har gjorts skall kommissionen på nytt inleda det förfarande som föreskrivs i artikel 7.

b) Om ingen förlikning har träffats, skall kommissionen fatta beslut i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 15, med beaktande av traditionell skälig praxis och av den faktiska risken för förväxling. Om kommissionen beslutar att fullfölja registreringsförfarandet, skall den genomföra offentliggörande i enlighet med artikel 6.4."

10 Genom artikel 17 i förordning nr 2081 har ett så kallat 'förenklat' eller 'förkortat' förfarande införts, som är tillämpligt på registrering av de beteckningar som redan fanns när förordningen trädde i kraft. Artikeln har följande lydelse:

"1. Inom sex månader efter det att denna förordning har trätt i kraft, skall medlemsstaterna meddela kommissionen vilka hos dem skyddade beteckningar eller, vad gäller medlemsstater som saknar sådant skyddssystem, vilka inarbetade beteckningar de önskar registrera i enlighet med denna förordning.

2. I enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 15 skall kommissionen registrera de av de beteckningar som avses i punkt 1 vilka uppfyller kraven i artikel 2 och 4. Artikel 7 skall inte vara tillämplig. Generiska beteckningar skall dock inte registrera[s].

3. Medlemsstaterna får bibehålla det nationella skyddet för de beteckningar som de har meddelat i enlighet med punkt 1 intill dess att beslut om registrering i enlighet med denna förordning har fattats."

11 Artikel 13.1 i förordning nr 2081/92 har följande lydelse:

"Registrerade beteckningar skall skyddas mot följande.

a) Varje direkt eller indirekt kommersiellt bruk av den skyddade beteckningen för produkter som inte omfattas av registreringen i den mån dessa produkter är jämförbara med de produkter som har registrerats under beteckningen i fråga eller detta bruk av den skyddade beteckningen innebär att dennas anseende exploateras.

b) Varje obehörigt bruk, imitation eller anspelning, även när produktens verkliga ursprung anges eller det skyddade namnet har översatts eller åtföljs av uttryck som 'stil', 'typ', 'metod' 'sådan som tillverkas i' 'imitation' eller dylikt.

c) Varje annan osann eller vilseledande uppgift om ursprung, härkomst, beskaffenhet eller väsentliga egenskaper hos produkten på dennas inre eller yttre förpackning, reklammaterial eller handlingar, liksom förpackning av produkten i behållare som är ägnad att inge en oriktig föreställning om produktens verkliga ursprung.

d) Annat beteende som är ägnat att vilseleda allmänheten om produktens verkliga ursprung.

När det i en registrerad beteckning ingår en benämning på en jordbruksprodukt eller ett livsmedel och denna benämning anses generisk, skall det inte anses strida

mot reglerna i punkt a eller b ovan att använda denna generiska benämning om jordbruksprodukten eller livsmedlet i fråga."

12 Beträffande beslut om de åtgärder som skall vidtas enligt förordning nr 2081/92 anges i artikel 15 i densamma följande:

"Kommissionen skall biträdas av en kommitté som skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och ha en företrädare för kommissionen som ordförande.

Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är. Kommittén skall fatta sitt beslut med den majoritet som enligt artikel 148.2 i fördraget skall tillämpas vid beslut som rådet skall fatta på förslag av kommissionen varvid medlemsstaternas röster skall vägas enligt nämnda artikel. Ordföranden får inte rösta.

Kommissionen skall själv anta förslaget till åtgärder om detta har tillstyrkts av kommittén.

Om förslaget inte är förenligt med kommitténs yttrande eller om inget yttrande avges, skall kommissionen utan dröjsmål föreslå rådet vilka åtgärder som skall vidtas. Rådet skall fatta sitt beslut med kvalificerad majoritet.

Om rådet inte fattat något beslut inom tre månader från det att saken hänskjutits till rådet, skall kommissionen själv besluta att de föreslagna åtgärderna skall vidtas."

13 Förordning nr 2081/92 offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 24 juli 1992. I enlighet med artikel 18 trädde förordningen i kraft tolv månader efter denna dag, det vill säga den 25 juli 1993.

Bakgrunden till tvisten och förfarandet vid förstainstansrätten

14 I det följande redogörs för bakgrunden till tvisten, såsom den framgår av punkterna 7—9 i det överklagade beslutet.

15 Den 20 december 1993 antog de tyska myndigheterna en förordning om ändring av bland annat förordningen om ostar. I bilagan till den ändrade förordningen om ostar registrerades bland annat beteckningen "Altenburger Ziegenkäse" som ursprungsbeteckning. Det geografiska område för ostframställning som motsvarade denna beteckning omfattade distrikten Altenburg, Schmölln, Gera, Zeitz, Geithain, Grimma, Wurzen, Borna och staden Gera. Namnen på dessa distrikt har sedermera ändrats — Schmölln och Altenburg betecknas exempelvis numera "Altenburger Land". Det geografiska område som omfattas av beteckningen "Altenburger Ziegenkäse" är emellertid oförändrat.

16 Genom skrivelse av den 26 januari 1994 ansökte Förbundsrepubliken Tyskland om att kommissionen skulle registrera beteckningen "Altenburger Ziegenkäse" som en skyddad ursprungsbeteckning (SUB) enligt artikel 17 i förordning nr 2081/92.

17 Molkerei Großbraunshain, som sedan år 1898 framställer en ost som saluförs under beteckningen "Altenburger Ziegenkäse", och Bene Nahrungsmittel, som är ensam ägare till det förra bolaget, har vidtagit flera åtgärder på både nationell nivå och gemenskapsnivå för att få till stånd en ändring av det geografiska

område som omfattas av denna beteckning. Den 4 april 1995 framställde de således ett klagomål med denna innebörd till det behöriga tyska ministeriet. Den 9 augusti 1995 framställde de vidare ett klagomål till kommissionen, i vilket de begärde att denna institution, med stöd av artikel 169 i EG-fördraget (nu artikel 226 EG), skulle väcka talan om fördragsbrott mot Förbundsrepubliken Tyskland.

18 Klagandena gjorde gällande att förordningen om ostar och den ansökan om registrering som ingavs till kommissionen angav ett alltför stort geografiskt område där "Altenburger Ziegenkäse" fick framställas, med motiveringen att området omfattade flera distrikt i Sachsen och Sachsen-Anhalt, bland annat distriktet Wurzen i Sachsen, där bolaget Molkerei und Weichkäserei K.-H. Zimmermann GmbH (nedan kallat Zimmermann) är etablerat. Även detta bolag framställer, sedan år 1936, en ost som saluförs under beteckningen "Altenburger Ziegenkäse". Enligt klagandena borde framställningsområdet ha begränsats till distriktet "Altenburger Land" i Thüringen, eftersom produkten "Altenburger Ziegenkäse" endast kan komma från det distrikt som har givit osten dess namn.

19 Det behöriga tyska ministeriet avslog klagandenas klagomål genom skrivelse av den 13 juli 1995 och angav skälen till den valda avgränsningen av det omtvistade geografiska området.

20 Generaldirektoratet för jordbruk (GD VI) vid kommissionen svarade i skrivelse av den 18 mars 1996 att man hade för avsikt att råda kommissionen att avskriva klagandenas klagomål och begärde på samma gång att Förbundsrepubliken Tyskland skulle inkomma med kompletterande information om det geografiska framställningsområdet i fråga. Genom skrivelser av den 31 juli samt den 12 och den 28 november 1996 meddelade Förbundsrepubliken Tyskland kommissionen kompletterande information i frågan.

21 Antagandet av förordning nr 123/97 innebar bland annat att kommissionen registrerade beteckningen "Altenburger Ziegenkäse" som en skyddad ursprungsbeteckning i den mening som avses i förordning nr 2081/92.

22 Kommissionen har i första övervägandet i ingressen till förordning nr 123/97 påpekat följande: "För vissa beteckningar som medlemsstaterna har meddelat enligt artikel 17 i förordning (EEG) nr 2081/92 har det begärts kompletterande uppgifter för att säkerställa att dessa beteckningar uppfyller kraven i artiklarna 2 och 4 i nämnda förordning. Efter granskning av dessa kompletterande uppgifter har det visat sig att dessa beteckningar stämmer överens med artiklarna i nämnda förordning."

23 Klagandena ingav en ansökan till förstainstansrättens kansli den 11 april 1997 genom vilken de, med stöd av artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget (nu artikel 230 fjärde stycket EG i ändrad lydelse), i huvudsak yrkade att förordning nr 123/97 skulle ogiltigförklaras. De gjorde gällande att kommissionen, i strid med bestämmelserna i artikel 2.2 a och artikel 4.2 c och d i förordning nr 2081/92 — enligt vilka det geografiska område som omfattas av en beteckning enligt deras mening måste avgränsas till att avse det territorium vars namn överensstämmer med denna beteckning — har låtit det geografiska område som omfattas av beteckningen "Altenburger Ziegenkäse" avse områden utanför distriktet "Altenburger Land", vilket medför att bolag som är etablerade utanför detta distrikt kan använda denna beteckning, till skada för klagandenas intressen.

24 Till stöd för sin ansökan hävdade klagandena att kommissionen hade åsidosatt ovannämnda bestämmelser i förordning nr 2081/92 samt icke-diskrimineringsprincipen. Genom att enbart rätta sig efter Förbundsrepubliken Tysklands meddelande, utan att utöva sitt utrymme för eget skön enligt artikel 15 i förordning nr 2081/92, hade kommissionen vidare gjort sig skyldig till maktmissbruk. Genom att använda sig av det förenklade förfarandet enligt artikel 17 i förordning nr 2081/92, och på så sätt frånta klagandena den möjlighet att framställa invändning mot den planerade registreringen som de har i det normala förfarandet enligt artiklarna 5—7, har kommissionen dessutom kränkt deras rätt till försvar.

25 Genom särskild handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 14 juli 1997, framställde kommissionen en invändning om rättegångshinder, grundad på artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler. Till stöd för sin invändning om rättegångshinder anförde kommissionen, för det första, att förordning nr 123/97 inte gick klagandena emot och, för det andra, att den inte berörde dem personligen. De hade inte heller rätt att väcka talan, för det tredje, till följd av att de hade yttrat sig inför kommissionen innan förordning nr 123/97 antogs eller, för det fjärde, genom att deras processuella rättigheter hade inskränkts till följd av att det förenklade registreringsförfarandet tillämpades. Klagandena saknade, för det femte, ett berättigat intresse av att få saken prövad.

26 Förstainstansrätten fann i det överklagade beslutet att invändningen var grundad och avvisade därför talan.

Det överklagade beslutet

27 Efter att ha erinrat om domstolens fasta rättspraxis i fråga om möjligheterna att pröva en talan genom vilken en enskild yrkar att en förordning skall ogiltigförklaras, fastslog förstainstansrätten i punkterna 50 och 51 i det överklagade beslutet att förordning 123/97 inte riktar sig till vissa angivna ekonomiska aktörer såsom klagandebolagen utan ger varje företag, vars produkter uppfyller kraven i bestämmelserna, rätt att saluföra dem under den skyddade ursprungsbeteckningen "Altenburger Ziegenkäse" och att förordningen således framstår som en rättsakt som har allmän giltighet och som är tillämplig på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets, det vill säga samtliga företag som framställer en produkt med objektivt fastställda egenskaper.

28 Vad avser klagandenas argument enligt vilka "Altenburger Ziegenkäse" endast framställs av två producenter, nämligen Molkerei Großbraunshain och Zimmer-

mann, och enligt vilka antalet producenter inte kommer att ändras under överskådlig tid, samt enligt vilka det är så föga sannolikt att "Altenburger Ziegenkäse" i framtiden kommer att framställas av andra producenter att detta antagande kan uteslutas, erinrade förstainstansrätten i punkt 52 i det överklagade beslutet om att en rättsakts normativa beskaffenhet inte kan sättas i fråga på grund av möjligheten att mer eller mindre exakt fastställa antalet rättssubjekt som vid en given tidpunkt är föremål för rättsaktens tillämpning, eller till och med deras identitet, om det framgår att den är tillämplig i objektiva rättsliga eller faktiska situationer som anges med avseende på rättsaktens syfte (domstolens dom av den 11 juli 1968 i mål 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt mot rådet, REG 1968, s. 595, 605 och 606; svensk specialutgåva, volym 1, s. 352).

29 I det förevarande fallet konstaterade förstainstansrätten i punkterna 53—55 i det överklagade beslutet att

— förordning nr 123/97 innebär att det ges ett skydd för ett geografiskt område som har bestämts objektivt,

— argumentationen enligt vilken antalet tillverkare är oföränderligt utgör endast ett rent antagande,

— den ekonomiska förmånen av det skydd som ges genom förordning nr 123/97 tillkommer inte bara framställare av "Altenburger Ziegenkäse" utan även komjölksproducenter och getmjölksproducenter, vars råvaror bearbetas till "Altenburger Ziegenkäse".

30 Mot bakgrund av alla dessa omständigheter drog förstainstansrätten i punkt 56 i det överklagade beslutet slutsatsen att förordning nr 123/97 genom sin art och räckvidd är av normativ karaktär och inte utgör ett beslut i den mening som avses i artikel 189 fjärde stycket i EG-fördraget (nu artikel 249 fjärde stycket EG).

Rätten fastslog likväl att under vissa omständigheter kan även en normativ rättsakt som är tillämplig på samtliga ekonomiska aktörer beröra vissa av dem personligen, under förutsättning att dessa aktörer berörs av rättsakten i fråga på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till alla andra personer (dom av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, REG 1994, s. I-1853, punkterna 19 och 20; svensk specialutgåva, volym 15, s. 141), varefter den undersökte om så var fallet beträffande klagandena.

31 Klagandena hade i detta sammanhang åberopat att de hade yttrat sig till kommissionen under det förfarande som föregick antagandet av förordning nr 123/97 och hade förebrått kommissionen för att ha åsidosatt deras processuella rättigheter genom att välja det registreringsförfarande som föreskrivs i artikel 17 i förordning nr 2081/92, trots att det saknades förutsättningar för att denna bestämmelse skulle kunna tillämpas. Förstainstansrätten konstaterade beträffande detta i punkt 60 i det överklagade beslutet dels att klagandena inte hade gjort gällande att det förfarande som föreskrivs i artikel 17 i förordning nr 2081/92 var rättsstridigt på grund av att det inskränker den lagliga rätt att delta i förfarandet som varje ekonomisk aktör som berörs av registreringen av en skyddad ursprungsbeteckning borde åtnjuta, dels att varken förfarandet för utarbetande av normativa rättsakter eller själva rättsakterna, i egenskap av bestämmelser med allmän giltighet, är av sådan beskaffenhet att det enligt gemenskapsrättens allmänna principer, såsom principen om rätten att yttra sig, är nödvändigt att de personer som berörs av en rättsakt deltar i utarbetandet av denna. Deras intressen anses nämligen vara företrädda av de instanser som har att anta rättsakten i fråga.

32 Förstainstansrätten ansåg följaktligen, i punkt 61 i det överklagade beslutet, att "[v]ad avser frågan huruvida förevarande talan mot förordning nr 123/97, vilken förordning har antagits efter ett lagstiftningsförfarande i vilket berörda ekonomiska aktörer saknar processuella rättigheter, kan upptas till sakprövning... [räcker det inte] att sökandena endast ifrågasätter att villkoren för att tillämpa artikel 17 i förordning nr 2081/92 var uppfyllda för att man skall komma till slutsatsen att kommissionen borde ha använt sig av det andra lagstiftningsförfarandet enligt artikel 5—7, i vilket dessa aktörer hade haft processuella rättigheter som skulle ha gjort det möjligt för dem att väcka talan. Detta argument syftar till att ifrågasätta den rättsliga grunden för den ifrågasatta förordningen och kan således endast prövas vid en sakprövning".

33 Förstainstansrätten grundade denna slutsats på bedömningen i punkt 62 i det överklagade beslutet, att "påstående[t] att det var fel av lagstiftaren att av två möjliga lagstiftningsförfaranden välja det förfarande som inte ger de berörda personerna några processuella rättigheter saknar relevans vid bedömningen av om talan mot en normativ rättsakt som har antagits efter ett lagstiftningsförfarande kan upptas till sakprövning, eftersom denna [rättsakt] i princip alltid måste presumeras vara lagenlig (domstolens dom av den 15 juni 1994 i mål C-137/92 P, kommissionen mot BASF m.fl., REG 1994, s. I-2555, punkt 48; svensk specialutgåva, volym 15, s. 201), om det inte befinnes styrkt att lagstiftarens val utgör ett åsidosättande av handläggningsregler".

34 Förstainstansrätten konstaterade härvid med avseende på det förevarande fallet i punkterna 63—65 i det överklagade beslutet att

— klagandena inte hade anfört någon bevisning som styrkte att kommissionen, eventuellt i samråd med Förbundsrepubliken Tyskland, hade valt det förenklade lagstiftningsförfarandet just för att bemöta svårigheter i förevarande fall och kringgå det normala förfarande i vilket klagandena har processuella rättigheter,

— i Tyskland skyddet för beteckningen "Altenburger Ziegenkäse" i förordningen om ostar också hade tillkommit efter ett lagstiftningsförfarande, vari frågan om det geografiska området för produkten "Altenburger Ziegenkäse" hade behandlats utförligt innan den avgjordes på det sätt som klagandena hade invänt mot både på nationell nivå och gemenskapsnivå,

— kommissionen inte kunde sägas ha gjort sig skyldig till åsidosättande av förfaranderegler när den i samband med att den antog förordning nr 123/97 inte ifrågasatte den tyske lagstiftarens avgränsning av det omtvistade geografiska området. Den tyske lagstiftaren hade nämligen bättre förutsättningar än gemenskapslagstiftaren att definiera detta geografiska område med hänsyn till särskilda omständigheter vad rör framställning och saluföring inom regionen.

35 Av detta drog förstainstansrätten i punkt 66 i det överklagade beslutet slutsatsen att "[d]en omständigheten att kommissionen valde lagstiftningsförfarandet i artikel 17 i stället för förfarandet i artikel 5—7 i förordning nr 2081/92 när den antog [förordning nr 123/97] innebär följaktligen inte att sökandena måste anses personligen berörda i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget".

36 Förstainstansrätten påpekade för det andra i punkterna 67 och 68 i det överklagade beslutet att endast den omständigheten att klagandena hade inkommit med yttrande till kommissionen innan den antog förordning nr 123/97 inte heller utgjorde en omständighet som kunde särskilja dem i förhållande till alla andra ekonomiska aktörer, eftersom artikel 17 i förordning nr 2081/92 inte tillerkänner dem några processuella rättigheter, och eftersom det omtvistade lagstiftningsförfarandet, till följd av sin natur, inte medför en skyldighet för lagstiftaren att ge berörda personer tillfälle att yttra sig, samt eftersom det, i avsaknad av processuella rättigheter som garanteras uttryckligen skulle strida mot ordalydelsen och andan i artikel 173 i fördraget om varje enskild tilläts att väcka talan mot en rättsakt av lagkaraktär på grund av att han har deltagit i utarbetandet av denna rättsakt (beslut av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet, REG 1995, s. I-4149, punkt 40).

37 Med hänsyn till dessa omständigheter fann förstainstansrätten i punkterna 69—76 i det överklagade beslutet att klagandenas hänvisning till ett visst antal domar, i vilka domstolen hade fastslagit att enskildas talan mot förordningar eller beslut riktade till andra personer kunde tas upp till sakprövning, saknade betydelse.

38 Vad särskilt avser domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet medgav förstainstansrätten att fastställandet till ett för stort geografiskt område förvisso teoretiskt sett kan försvaga värdet av en ursprungsbeteckning som tidigare har avsett ett mindre geografiskt område och eventuellt påverka särskilda rättigheter för företag inom det mindre geografiska området vilka använder denna beteckning. Rätten ansåg emellertid att klagandena inte hade styrkt att förordning nr 123/97 hade försvagat deras rättigheter på ett sådant sätt, med hänsyn till att bolaget Zimmermann sedan år 1936 hade framställt och salufört produkten i fråga under beteckningen "Altenburger Ziegenkäse" eller den liknande beteck-

ningen "Altenborger Zeege" och till att klagandena inte hade försökt att på nationell nivå genomdriva att denna beteckning begränsades till att avse endast ett mindre geografiskt område, nämligen distriktet "Altenburger Land".

39 Mot bakgrund av dessa överväganden drog förstainstansrätten i punkt 77 i det överklagade beslutet slutsatsen att klagandena inte kunde anses vara personligen berörda av förordning nr 123/97 och således att talan inte kunde tas upp till sakprövning, utan att den behövde ta ställning i frågan huruvida förordningen verkligen gick klagandena emot i rättslig mening och om de hade ett berättigat intresse av att få saken prövad.

40 Förstainstansrätten tillade i punkt 78 i det överklagade beslutet, vad avser klagandenas ståndpunkt, att det vore oförenligt med rättsstatliga principer att inte ge dem ett rättsligt skydd mot förordning nr 123/97, att klagandena inte hade styrkt eller ens påstått att det vore juridiskt omöjligt för dem att vända sig till en nationell domstol som i förekommande fall skulle kunna vända sig till domstolen enligt artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG) vad avser frågan huruvida nämnda förordning är giltig.

Överklagandet

41 Till stöd för sitt överklagande har klagandena, som stöds av Freistaat Thüringen, i huvudsak gjort gällande att det överklagade beslutet innebär en felaktig rättstillämpning, i det att slutsatsen att de inte berörs personligen utgör en överträdelse av artikel 173 fjärde stycket i fördraget. De anser följaktligen att det måste fastslås att talan kan tas upp till sakprövning och att den skall prövas i sak.

42 Klagandena har för det första hävdat att förstainstansrätten, med hänsyn till den konkreta situationen i fallet, hade fel när den drog slutsatsen att förordning nr 123/97 berörde en allmänt och abstrakt angiven personkrets och att gruppen möjliga sökanden följaktligen inte var känd när förordningen antogs. Klagandena har i detta hänseende först understrukit att endast två företag, det vill säga de själva och bolaget Zimmermann, sedan mer än 100 år på industriell väg framställer och saluför en produkt under beteckningen "Altenburger Ziegenkäse". Till följd av den ringa storleken på det geografiska område som avses i förordning nr 123/97 och, i ännu högre grad, på distriktet "Altenburger Land" samt till följd av den otillräckliga produktionen inom denna region av getmjölk, som är nödvändig för framställning av osten i fråga, kan antalet producenter faktiskt aldrig förändras.

43 Klagandena har för det andra hävdat att förstainstansrätten hade fel när den i punkt 55 ansåg att de till följd av förordning nr 123/97 gavs ett större skydd, så att de inte behövde något domstolsskydd och inte hade något intresse av att få saken prövad. Klagandena har tvärtom förklarat att 3 § i Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb (tysk lag av den 7 juni 1909 om bekämpning av illojal konkurrens), innan förordning nr 123/97 trädde i kraft, gav dem ett verksamt skydd mot vilseledande användning av beteckningen "Altenburger Ziegenkäse", men att själva beteckningen, till följd av att det hade bestämts ett för stort geografiskt område, därefter har försvagats och minskat i värde, eftersom den numera även kan användas för produkter som inte kommer från distriktet "Altenburger Land".

44 Klagandena anser för det tredje att förstainstansrätten gjorde en felaktig tolkning av förordning nr 2081/92 och de förfaranden som däri föreskrivs, när den underkände deras argument att de på grund av valet av det förenklade förfarandet enligt artikel 17 i förordning nr 2081/92 på ett rättsstridigt sätt berövades rätten att delta i registreringsförfarandet och följaktligen rätten att ifrågasätta förordning nr 123/97.

45 I detta hänseende har klagandena för det första hävdat att det förenklade förfarandet inte längre kunde tillämpas efter utgången av den i artikel 17.1 i förordning nr 2081/92 föreskrivna fristen om sex månader. Kommissionen borde ha tillämpat det normala förfarandet enligt artiklarna 5—7 i förordning nr 2081/92, eftersom det var först efter mer än två och ett halvt år efter utgången av denna frist som Förbundsrepubliken Tyskland kompletterade sin ansökan om registrering av beteckningen "Altenburger Ziegenkäse". Freistaat Thüringen har tillagt att förstainstansrätten i detta sammanhang inte borde ha begränsat sin prövning till frågan huruvida gemenskapslagstiftarens val utgjorde ett åsidosättande av handläggningsregler, och har gjort gällande att — även om valet av det förenklade förfarandet inte var rättsstridigt utan endast otillåtet — klagandena till följd därav inte desto mindre på ett rättsstridigt sätt fråntogs processuella rättigheter på grundval av vilka de hade kunnat ansöka om att förordning nr 123/97 skulle ogiltigförklaras med stöd av artikel 173 fjärde stycket i fördraget.

46 Klagandena har därefter hävdat att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning när den i punkt 64 i det överklagade beslutet medgav att kommissionen, vad gäller avgränsningen av det omtvistade geografiska området, kunde förlita sig på den tyske lagstiftarens bedömningar och beslut och av detta skäl endast utsträckte de nya bestämmelserna i den tyska förordningen om ostar till att gälla på gemenskapsnivå, utan att på ett självständigt sätt använda sina egna befogenheter att företa skönsmässiga bedömningar och fatta beslut.

47 Klagandena anser slutligen att förstainstansrätten gjorde en felaktig bedömning i punkterna 70 och 71 i det överklagade beslutet, när den ansåg att deras rättigheter inte hade försvagats till följd av att beteckningen i fråga genom förordning nr 123/97 kom att avse ett för stort geografiskt område. Tillämpningsområdet för den tyska förordningen om ostar avser nämligen endast det tyska territoriet, medan förordning nr 123/97 gäller i alla medlemsstater. Freistaat Thüringen har tillagt att den omständigheten att en talans upptagande till sakprövning kopplas samman med att det finns en rättighet som just skall ha erhållits genom denna talan utgör en ologisk och juridiskt felaktig argumentation.

48 Klagandena har för det fjärde gjort gällande att förstainstansrätten hade fel när den i punkt 78 i det överklagade beslutet konstaterade att de inte hade styrkt eller ens påstått att det var omöjligt för dem att få ett skydd för sina rättigheter genom att vända sig till en nationell domstol och begära att denna skulle ställa en tolkningsfråga i enlighet med artikel 177 i fördraget.

49 Klagandena har för det femte hävdat att förstainstansrätten inte kunde avgöra huruvida talan kunde tas upp till sakprövning utan att undersöka om den var välgrundad. De anser att rätten, för att kunna avgöra om talan kunde tas upp till sakprövning, borde ha prövat de materiella invändningarna om att kommissionen inte hade rätt vare sig att registrera den omtvistade beteckningen med stöd av det förenklade förfarandet enligt artikel 17 i förordning nr 2081/92 eller att endast återge uppgifterna om det geografiska området i fråga såsom de förekom i meddelandet från Förbundsrepubliken Tyskland.

50 Kommissionen, som stöds av Republiken Frankrike, har yrkat att domstolen skall avvisa överklagandet, eftersom det är uppenbart att det inte kan tas upp till sakprövning i den mening som avses i artikel 119 i rättegångsreglerna. Zimmermann har yrkat att domstolen skall delvis avvisa och delvis ogilla överklagandet eller annars ogilla det i dess helhet.

51 Till stöd för sina avvisningsyrkanden har dessa parter i huvudsak gjort gällande att klagandena genom sitt överklagande har bestritt riktigheten av ett antal av förstainstansrättens konstateranden och bedömningar av de faktiska omständigheterna, att klagandena i allmänhet har inskränkt sig till att upprepa grunder och argument som redan har åberopats i första instans och att de vid flera tillfällen har underlåtit att närmare ange vilka delar av det överklagade beslutet som ifrågasätts samt vilka rättsliga argument som särskilt ligger till grund för deras överklagande.

Domstolens bedömning

52 Om det är uppenbart att överklagandet inte kan tas upp till prövning eller att det är ogrundat, kan domstolen, enligt artikel 119 i sina rättegångsregler, vid varje tidpunkt avvisa eller ogilla detsamma genom motiverat beslut.

Huruvida överklagandet kan tas upp till sakprövning

53 Domstolen erinrar om att det av artikel 168a i EG-fördraget (nu artikel 225 EG) och artikel 51 första stycket i EG-stadgan för domstolen framgår att ett överklagande skall vara begränsat till rättsfrågor och endast kan avse en prövning av huruvida förstainstansrätten saknade behörighet, huruvida det har begåtts rättegångsfel som kränker klagandens intressen eller huruvida förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten (se särskilt dom av den 16 mars 2000 i mål C-284/98 P, parlamentet mot Bieber, REG 2000, s. I-1527, punkt 30).

54 I enlighet med artikel 112.1 c i domstolens rättegångsregler skall överklagandet innehålla uppgifter om de grunder och argument som åberopas.

55 Av ovannämnda bestämmelser framgår att överklagandet endast kan avse en prövning av om rättsregler har överträtts och inte någon bedömning av de faktiska omständigheterna. Förstainstansrätten är dels ensam behörig att fastställa de faktiska omständigheterna, utom då det av handlingarna i målet framgår att de fastställda omständigheterna är materiellt oriktiga, dels ensam behörig att bedöma dessa faktiska omständigheter. När förstainstansrätten har fastställt och bedömt de faktiska omständigheterna, är domstolen enligt artikel 168a behörig att pröva förstainstansrättens rättsliga bedömning av dessa omständigheter och de rättsliga följderna därav (se särskilt domen i det ovannämnda målet parlamentet mot Bieber, punkt 31).

56 Av detta följer även att det i ett överklagande klart skall anges på vilka punkter det beslut som det yrkas upphävning av ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för detta yrkande. Ett överklagande som inte innehåller något argument som särskilt syftar till att visa i vilket avseende det överklagade beslutet innebär en felaktig rättstillämpning, och som inskränker sig till att återge de grunder och argument som redan har anförts vid förstainstansrätten, uppfyller inte detta krav. Ett sådant överklagande utgör nämligen endast en begäran om ny prövning av den ansökan som ingivits till förstainstansrätten, vilket faller utanför domstolens behörighet (se särskilt dom av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, Bergaderm och Goupil, REG 2000, s. I-5291, punkterna 34 och 35).

57 För det första har klagandena genom sitt överklagande yrkat att domstolen skall undersöka om förstainstansrätten gjorde en riktig bedömning när den fann att de inte berördes personligen av förordning nr 123/97 i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget. Genom de olika rättsliga argument som de i detta syfte har åberopat ifrågasätts flera av de omständigheter som rätten lade till grund för sitt beslut.

58 Även om klagandena i detta sammanhang också har ifrågasatt vissa av förstainstansrättens konstateranden och bedömningar av de faktiska omständigheterna, var det emellertid inte i denna egenskap som de senare ifrågasattes utan just därför att rätten lade dem till grund för att fastslå att klagandena inte hade något intresse av att få saken prövad i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget.

59 För det andra kan ett överklagande grundas på en argumentation som redan har framförts i första instans för att bevisa att förstainstansrätten har överträtt gemenskapsrätten genom att underkänna de grunder och argument som klaganden hade framställt inför den (dom av den 25 maj 2000 i mål C-82/98 P, Kögler mot kommissionen, REG 2000, s. I-3855, punkt 23), så att de rättsfrågor som förstainstansrätten har prövat kan behandlas på nytt i målet om överklagande, när klaganden ifrågasätter rättens tolkning eller tillämpning av gemenskapsrätten (dom av den 13 juli 2000 i mål C-210/98 P, REG 2000, s. I-5843, punkt 43).

60 I detta fall framgår av ansökan som ingavs till domstolen att överklagandet inte består av endast en ordagrann upprepning av de grunder och argument som redan åberopades i första instans och att klagandena närmare har angett vilka omständigheter som ifrågasätts i det beslut som det yrkas upphävande av samt de argument på grundval av vilka de anser att förstainstansrättens rättsliga bedömning är oriktig.

61 I detta sammanhang konstaterar domstolen att kommissionen och de parter som har intervenerat till stöd för dess yrkanden på ett ändamålsenligt sätt har kunnat ta ställning till de argument som har åberopats mot dem, även om de exakta punkterna i det överklagade beslutet inte alltid formellt har angivits i överklagandet.

62 Mot denna bakgrund finner domstolen att de avvisningsgrunder som har framställts av kommissionen, Republiken Frankrike och Zimmermann skall underkännas och att det finns anledning att pröva huruvida överklagandet är välgrundat.

Prövningen i sak

63 Enligt artikel 173 fjärde stycket i fördraget får varje fysisk eller juridisk person väcka talan mot ett beslut som, även om det har utfärdats i form av en förordning, direkt och personligen berör honom.

64 Beträffande frågan huruvida klagandena berörs personligen av förordning nr 123/97 erinrar domstolen om att det av fast rättspraxis följer att en rättsakts allmänna giltighet och därmed dess normativa karaktär inte kan sättas i fråga på grund av att det är möjligt att mer eller mindre exakt fastställa antalet rättssubjekt, eller till och med deras identitet, som vid en viss tidpunkt berörs av rättsakten, om det framgår att den är tillämplig i objektiva rättsliga eller faktiska

situationer som anges i rättsakten med avseende på dess syfte (se särskilt domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet, punkt 18).

65 För att dessa rättssubjekt skall kunna anses vara personligen berörda krävs att den omtvistade rättsakten angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till alla andra personer (se särskilt domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet, punkt 20).

66 I detta fall konstaterar domstolen att förordning nr 123/97, genom registreringen av beteckningen "Altenburger Ziegenkäse" som skyddad ursprungsbeteckning, innebär att alla ekonomiska aktörer vars produkter uppfyller de föreskrivna geografiska och kvalitativa kraven, såsom de framgår av den produktspecifikation som avses i artikel 4 i förordning nr 2081/92 och som har bifogats ansökan om registrering, tillerkänns rätten att saluföra produkterna under beteckningen "Altenburger Ziegenkäse" och att denna beteckning ges det skydd som i förordning nr 2081/92 föreskrivs till förmån för varje i vederbörlig ordning registrerad ursprungsbeteckning.

67 Förordning nr 123/97 utgör således en rättsakt med allmän giltighet, och därmed av normativ karaktär, som är tillämplig i situationer som anges objektivt. Den medför rättsverkningar för kategorier av ekonomiska aktörer som uppfyller ett antal villkor som bestäms på ett allmänt och abstrakt sätt. Även om de rättssubjekt som berörs av förordningen kunde identifieras när rättsakten antogs och även om deras antal i verkligheten knappast kan förändras, skulle det inte räcka för att ifrågasätta dess normativa karaktär, med beaktande av att den endast avser objektiva rättsliga eller faktiska situationer (se, med denna innebörd, särskilt beslut av den 24 april 1996 i mål C-87/95 P, CNPAAP mot rådet, REG 1996, s. I-2003, punkt 35).

68 Av detta följer att förordning nr 123/97 endast berör klagandena i deras objektiva egenskap av företag som framställer osten i fråga inom det geografiska området, såsom det har avgränsats i produktspecifikationen, och som saluför osten i

samma egenskap som varje annan ekonomisk aktör som faktiskt eller potentiellt befinner sig i en likadan situation.

69 Förstainstansrätten gjorde sig följaktligen inte skyldig till en felaktig rättstillämpning när den konstaterade att klagandena inte kunde anses vara personligen berörda av förordningen.

70 Detta konstaterande motsägs inte av klagandenas argument att de skulle ha ansetts vara personligen berörda om kommissionen hade valt att anta förordning nr 123/97 på grundval av det normala förfarandet enligt artiklarna 5—7 i förordning nr 2081/92, som gör det möjligt för varje fysisk eller juridisk person som anses vara lagligen berörd av förordningen att framställa invändningar mot att en beteckning registreras.

71 Även om det antogs att det var rättsstridigt att använda sig av förfarandet enligt artikel 17 i förordning nr 2081/92 och att en enskild kunde anses personligen berörd i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket redan genom att han uttryckligen har vissa processuella rättigheter enligt de relevanta föreskrifterna eller på grund av att han har medverkat i det förfarande där en gemenskapsinstitution utarbetar en normativ rättsakt, kan utnyttjandet av den föreskrivna möjligheten att framställa invändningar vid det normala registreringsförfarandet i varje fall inte anses vara av sådant slag att klagandena tillerkänns en rätt att väcka talan mot den rättsakt som har antagits till följd av detta förfarande.

72 I detta hänseende understryker domstolen att kommissionen, enligt artikel 7.1 och 7.3 i förordning nr 2081/92, endast kan ta emot invändningar mot en tilltänkt registrering från en medlemsstat, till vilken en fysisk eller juridisk person som visar att den har ett lagligen berört ekonomiskt intresse först har vänt sig.

73 För det andra framgår det av artikel 7.5 i förordning nr 2081/92 att när en invändning som kan tas upp till behandling har framställts till kommissionen, utgörs parterna i invändningsförfarandet av den eller de medlemsstater som har motsatt sig registreringen och den medlemsstat som har ansökt därom. Enligt denna bestämmelse åligger det nämligen "de berörda medlemsstaterna" att söka förlikning och att i förekommande fall underrätta kommissionen därom.

74 Av ordalydelsen och systematiken i artikel 7 i förordning nr 2081/92 framgår att en invändning mot en registrering inte kan härröra från den medlemsstat som har ansökt om registreringen och att det förfarande för att framställa invändningar vilket har införts genom artikel 7 i förordning nr 2081/92 således inte är avsett att behandla förekommande invändningar mellan den behöriga myndigheten i den medlemsstat som har ansökt om att en beteckning skall registreras och en fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt säte i denna medlemsstat.

75 Sådana invändningar skall i princip redan ha behandlats innan den berörda medlemsstaten, i överensstämmelse med artikel 5 i förordning nr 2081/92, till kommissionen översänder en ansökan om registrering som har ingetts till medlemsstaten av en grupp eller, under vissa villkor, av en fysisk eller juridisk person.

76 För det fall att den behöriga myndigheten i detta skede av förfarandet inte beaktar de invändningar som en lagligen berörd aktör har framställt mot en ansökan om registrering, ankommer det på denne aktör att vända sig till de behöriga nationella domstolarna för att i förekommande fall utverka en fastställelse av att nämnda myndighet har brutit mot bestämmelserna i förordning nr 2081/92. Av artikel 5.5 i förordningen framgår nämligen att medlemsstaten skall kontrollera att kraven enligt förordningen har uppfyllts innan den översänder ansökan om registrering till kommissionen.

77 Klagandena har inte heller visat att det var uteslutet för dem att vid en nationell domstol väcka talan mot en konkurrent som saluför en ost under beteckningen

"Altenburger Ziegenkäse" med motiveringen att osten inte har framställts inom det geografiska område som de anser är det enda område som är förenligt med bestämmelserna i förordning nr 2081/92. Klagandena skulle vid en sådan talan kunna åberopa att förordning nr 123/97 är rättsstridig och på så sätt få denna domstol att pröva alla invändningar i detta hänseende, i förekommande fall efter det att en fråga om nämnda förordnings giltighet har hänskjutits till EG-domstolen.

78 Av vad anförts följer att överklagandet med stöd av artikel 119 i rättegångsreglerna skall ogillas såsom uppenbart ogrundat.

Rättegångskostnader

79 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen och Zimmermann har yrkat att klagandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klagandena har tappat målet skall kommissionens och Zimmermanns yrkande bifallas. I enlighet med artikel 69.4 i samma rättegångsregler skall Republiken Frankrike och Freistaat Thüringen bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

följande beslut:

1) **Överklagandet ogillas.**

2) **Molkerei Großbraunshain GmbH och Bene Nahrungsmittel GmbH skall ersätta rättegångskostnaderna.**

3) **Republiken Frankrike och Freistaat Thüringen skall bära sina rättegångskostnader.**

Luxemburg den 26 oktober 2000

R. Grass

Justitiesekreterare

V. Skouris

Ordförande på andra avdelningen